

عنوان مقاله:

دیالکتیک دموکراسی و توسعه و نسبت آن با کنش سیاسی قومیتها در ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های راهبردی سیاست، دوره 9، شماره 35 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

مهدی عبدالهی ضیاالدینی - دانشجوی دکتری رشته مطالعات سیاسی انقلاب اسلامی دانشگاه شاهد

علی مرشدی زاد - گروه علوم سیاسی دانشگاه شاهد

خلاصه مقاله:

مسئله اصلی پژوهش تبیین علل ظهور و بروز کنشهای سیاسی قومی در وضعیتهای مختلف حکمرانی در ایران با تاکید بر دیالکتیک دموکراسی و توسعه است که در ضمن آن، وضعیت مطلوب و مساعد تعامل دولت و قومیتها مشخص شده و عملکرد آنان در مقاطع مختلف زمانی سنجیده میشود. روش پژوهش، کیفی از نوع مقایسه‌های تاریخی است که از چهارچوب نظری جنبشهای اجتماعی چالز تیلی برای تبیین دو شاخص کلان دموکراسی و توسعه و تعیین مولفها استفاده شده است. به عنوان یافته‌های پژوهش باید نتیجه گرفت؛ دوران پیش از انقلاب اسلامی به علت سیاستهای همگون‌ساز و سرکوبگر، ذیل وضعیت غیردموکراتیک با ظرفیت پایین توسعه و سالهای ابتدایی انقلاب به علت رویکرد مدارا و تعهدمدار ذیل وضعیت دموکراتیک با ظرفیت پایین قرار میگیرد. در این وضعیتها همواره به علت ضعف حکومت و یا فقدان سیاست، کنشهای سیاسی قومی خشونت‌آمیزی اتفاق افتاده است. در دوران پایانی جنگ، دولت سازندگی، دولتهای نهم و دهم و دولت اعتدال به علت توسعه زیرساختها و ارتقای وضعیت اقتصادی و اجتماعی، ظرفیت حکومت بالا رفته ولی به علت ضرورت امنیت و مقابله با تجزیهطلبی، سطح دموکراسی کاهش یافته است. در نهایت دوران اصلاحات به عنوان وضعیت بهینه ذیل وضعیت دموکراتیک با ظرفیت بالای توسعه قرار میگیرد.

کلمات کلیدی:

دموکراسی، توسعه، کنش سیاسی، قومیت، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1199093>

